

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XVI. Bonum religiosum non debere esse contentum quocunque perfectionis gradu, sed aspirare ad maiorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

dis mediis, atque ob difficultatem, quam corpus deprehendit in emetienda via perfectionis. Ceterum hi aberrant à ianua. nam religiosum esse, vel ad perfectionem tendere, non est aliud, quam carnis cupiditates, & animi perturbationes coercere. Itaque si tu virtutis exercitationem deseris, ne incōmodes corpori, nimis delicatè te amas; nec video quod inter te, & delicatum secularem intercedat discrimen. Recordare fili, non esse hæc promissa, quæ mihi in ingressu religionis fecisti. Tunc enim proposuisti apud animum tuum multa pro me pati, corpus castigare, & mei, perfectionisque religiosæ causa, omni consolatione humana te exuere.

Bonum religiosum non debere esse contentum quocunque perfectionis gradu, sed aspirare ad maiorem.

CAPVT XV.

FILI, non faciunt mihi satis religiosi, si, ad qualemcunque aspirent religionis perfectionem, nisi aspirent quoque ad summam. Sic enim discipulis meis delaravi, cū eos cohortatus sum, vt essent perfecti, non sicut fuere Patriarchæ & Prophetæ, vel sicut Sera-

Seraphini, aliuè angeli, sed sicut Pater caelestis. O quàm mihi arridet religiosus, qui auarorum instar cupidus est veræ virtutis & perfectionis. Auarus nunquam exsaturatur; quo enim plus habet, hoc plus desiderat. Eiusmodi auaritiæ imitatores volo esse religiosos in rebus spiritalibus. Abiecti animi argumentum est, si quis dum facultas est consequendi maiorem perfectionem, aspiret ad minorem. Ego verò opto seruos meos esse magnanimos & generosos, qui anhelent ad magna & ardua. Si enim eos condidi ad finem, quo non est sublimior in mundo, & euexi ad tam excelsum statum, hoc est, religiosum, cur illi non omnibus viribus contendant ad perfectionem vtrique respondentem? Qui non cooperatur conuenienter beneficio accepto, iniuriam facit benefactori.

Dicat mihi quæso, quisquis nihil pensi habet aspirare ad magnam animi perfectionem, sed satis esse existimat eâ primoribus labris delibasse, num idem præstet corpori? Estnè contentus modica eius incolumitate, cum possit obtinere firmiorem? Exigua amuè optat viuendi facultatem, & non optimam? Ergò si ex omnibus rebus terrenis, quæ seruiunt corpori, præstantissima
& per-

& perfectissima, eaque maximo numero deligimus, cur non etiam pro animæ salute, quæ corporis domina est, omnibus numeris absolutissimas virtutes optemus & deligamus? Non rectè gubernatur familia, in qua melius tractatur ancilla, quam domina.

Qvis inficietur turpe pudendumque esse religiosum hominem harere velle etiã in infimo virtutum gradu, cum videat homines seculares, nunquam in gradu vel statu vite, quæ semel complexi sunt, consistere, sed semper ad sublimiorem aspirare donec perueniant ad summum. Vnde plebeius primò laborat vt fiat nobilis, tum baro, indè Comes, donec euadat ad sceptrum & coronam. Et postquam huc peruenit, non quauis corona contentus est, sed anhelat ad locupletiolem, potentiolem, illustriorem, ac denique quantam obtinere in hac vita potest. Et religiosus tam væcordis animi erit, vt non etiam anhelat ad præstantissimam coronam spiritualem? Hærebitnè in primo perfectionis gradu, cum possit magna laude sua & fructu conscendere ad supremum? Nonnè ingens hæc est inertia & socordia? An non hoc est parui facere voluntatem meam & respue-

respue-

respuere auxilium gratiæ meæ, cuius beneficio commodè posset ad sublimiorem gradum pertingere?

SCIAS fili, religiosum illum mihi cariorum gratioremque esse, qui conatur ad maiorem meam gloriam perfectionis culmen assequi. atque hoc merirò satis illi esse deberet, vt cursum non inhiberet, sed semper progredieretur longius. Age dic, quis tam abiectus vilisque famulus est, qui contentus sit in modica sui Domini gratia esse, cum possit in maxima? Cur ergò tu religiose, qui tot nominibus mihi es obligatus tanquam seruus, cur, cum ad perfectionem aspirando summam apud me gratiam promereri possis, id facere cunctaris? Quantum adlaborat miser seruus, vt gratiam venetur sui Domini? Quantum affligitur, cum omni studio adhibito animaduertit, se nondum gratiam singularem assecutum? Cur ergò tu pedem in ianua perfectionis figis, cum facilè queas subire in ipsa penetralia, & Dominum tibi deuincire? Placere mihi, non meum, sed tuum est lucrum. O quanti pretij est vel vnus gloriæ cælestis gradus, & quàm gloriosus est in cælo qui illum promeruit? Quotquot religiosi nunc in patria cælesti triumphant, tanti æstimât,
etiam

etiam minimum gloriæ augmentum, quod dum perfectioni in terra operam darent, meruerant, ut non modò non maximas agant gratias creatori, sed etiam malint, si ita opus fuisset, sanguinem & vitam millies profudisse, quàm non illam gloriam obtinuisse. An ergò tu, qui citra sanguinis effusionem, vitæque iacturam potes coronam tuam adaugere in cælo, & gloriam amplificare, in dies faciendo in perfectione progressum, resistes in foribus, modica perfectione contentus? Vide fili, ne tibi eueniat, quod discipulis meis prædicaui. Quod habenti dabitur, non habenti verò tolletur, & id quod habet. *Mat. 13.* Nec enim in pœnam tantum ingratitude & ignauitatis id fieri solet, sed etiam usu venit ordinariè omnibus rebus aliqua qualitate modicè vel leuiter affectis. nam verbi causa, lignum, non admodum calefactum, facilè calorem exiguum, quem habet perdit, secus si valdè incaluerit. Sic religiosus, qui exiguam perfectionem assecutus est, facillimè eam perdit; qui verò plures gradus, non facilè eam perdit, sed est instar arboris benè radicata, quæ ventis & tempestatibus validè resistit.

SUNT præterea alij, qui amantes vitæ laxioris purgandi sui causa dictitant, stu-

G dium

dium perfectionis tantum esse proprium Nouitiorum, & miserè falluntur, cum oēs religiosi teneantur ad perfectionem tendere. Imò quò quis in religione antiquior est, hoc studiosius deberet comparandis virtutibus incumbere, utpote qui & maiorè suæ obligationis notitiam habere, & suauitatè perfectionis diutius experrus esse deberet. Qui fame nulla laborat, facilè satiatur, & malum signum in religioso est, si nullam voluptatem ex studio virtutum capiat.

ALII è contrario nimis tempestiuè ad summum perfectionis gradum conuolare, volunt, & si in defectum aliquem fortè labantur, ilicò animum despondent, & fiunt pusillanimes. Sed hæc non est mea voluntas, neq; hic est modus tendendi ad summam perfectionem. Summa namq; perfectio in omnium vitiorum victoria, & omnium virtutum acquisitione consistit, quare opus est aliquo temporis interuallo. Aspirare itaque in dies ad maiorem perfectionem, de quo iam agimus, aliud non est, quam paulatim expugnare passiones, vel perturbationes animi, & cupiditates inordinatas cõprimere. Esse autem plenè perfectum, non est aliud, quàm post victoriam sui adeptam, mortuū esse mundo, & viuere soli Deo. Qui habet
inimi-

inimicos & aduersarios, nunquam securus esse potest, nisi è medio illos sustulerit; sed necesse non est, vt vno momento, vel simul omnes, tollat & extirpet, sic Religiosi inimici sunt passionēs, quæ quotidie illi rebel- lant, eas si non potest vno tempore simul omnes, conetur tamen aliam post aliam ex- pugnare, & sic tendet ad maiorem perfe- ctionem. Similiter regnum non inuaditur vniuersum simul, sed nunc arx aliqua eius ab hoste eripitur, nunc vibs aliqua occupa- tur, & sic deinceps alia atque alia, donec totius regni possessio adeatur. Non secus religiosus, cui in votis est regnum perfe- ctionis inuadere, nunc hanc, nunc illam virtutem acquirere debet, & hoc est, quo- tidie ad maiorem perfectionem anhelare. Itaque nulla ratione deici animo debet, si non vna actione alteraue fiat summe per- fectus. Satis in itinere progreditur, qui nus- quam in via hæret.

*Religiosum debere perfectionem acquisi-
tam conseruare, & de modo ean-
dem conseruandi.*

CAPVT XVII.

G.

Fili